

2022. december 6. kedd – Lk 5,17-26

„Atyátok, aki a mennyekben van, nem akarja, hogy egy is elveszen e kicsik közül.”

Lényegileg:

Kezdetben van az egység, mint a teljes hiánytalanság és időtlenség megnevezhetetlen állapota. Majd ez az egység látszólag minőségekre válik szét: juhokra, pásztorra, világra. A juh csak juh-ként ismeri fel önmagát (a világban) és ezért vezetésre szorul. A pásztor viszont tudja, hogy csak látszólag pásztor, mert ismeri igaz önmagát. Ebben áll az ő ereje.

Elcsatangolni annyit tesz, hogy illúziók (a világ) vonzásába esni, és elfeledni a Lényegi egységet. Az Elcsatangolás tehát időben és térben kiterjedő folyamat, mely során a közép-ponttól való távolsággal együtt nő a tudatlanság mértéke. (Ez a tudatlanság annak a tévesztésnek az oka, amit bűnnek neveznek.)

A Pásztor bátran elhagyja a 99-et, mert ő Pásztorként tudja, hogy lényegileg csak az egység létezik, így nem veszhet el semmi. (Nincs hova és mikor, hogy elveszen.)

Ám mikor Pásztorként a keresésre indul, belép az időbe és Ő is egyedül marad, addig, amíg meg nem találja a célját. Pásztorként csak ezt az egyet, a keresést teheti, mert ez lényegéből fakad.

A példabeszéd (inkább történet) lényege a megtalálás. A megtalálás, annak a felismerése, hogy Lényegileg semmi sem vészett el. Ebből a felismerésből származó boldogság az Ő igazi boldogsága.

Végül, (ha már mélységében megértettük) felmerül a kérdés: akkor tehát ki vagyok én?

Kiss Gergő, Diósjenő, Bibliakör